

Когато детето се стоплило, усмихнало се и казало:

— Азъ съмъ дете на младия царъ. Мама умрѣ преди една година. Когато нощемъ плача за нея, баба ми разказва, че тя се заселила въ стъкления дворецъ на дъното на рѣката. Днесъ азъ намислихъ да отида при нея. Колко ми е мжно, че не можахъ да стигна въ стъкления дворецъ и да видя добрата си мама. Нощесъ пакъ ще плача за нея!

— Горкото сираче! — въздъхнала Добринка.

— Умнитѣ деца не правятъ така, — повторила нѣколко пжти Наумка.

А Послушка тоя пжтъ нищо не казала. Тя само държала на ржце царското дете. Така го държала тя, докато слънцето изсушило дрехитѣ му и отново го облѣкли. Като се видѣло въ своята премѣна, детето се зарадвало много и попитало:

— Какички, ще ме заведете ли у дома?

— Защо не? — казала Добринка.

— Трѣбва да бързаме, защото ще закъснѣемъ, — посъветвала Наумка.

— Готова съмъ, — обадила се Послушка.

Тя повела царското дете за ржка.

Когато стигнали въ двореца, всички имъ се зарадвали. Тревогата, която владѣла до тази минута, веднага се разпръснала, щомъ се появила малката царска дъщеря. Но най-много се зарадвалъ царътъ, като му разказали, какво се е случило съ нея.

— Слушайте, — казалъ той на тритѣ сестри: — вие сте спасили детето ми и всѣка отъ васъ е достойна да стане, когато порастне, негова майка. Но преди да избира нѣкоя отъ васъ, искамъ да провѣря, коя е най-достойната. А до тогава живѣйте и тритѣ свободно въ двореца. Всичко, отъ което се нуждаете, ще ви се дава.

Вечеръта настанили тритѣ сестри да спятъ въ различни стаи. Наумка и Послушка били сами, а при Добринка спѣло въ златна люлка царското дете. И Добринка скоро заспала на пуховия креватъ, подъ копринената завивка. По срѣднощъ тя се събудида отъ вика на детето. То плачело високо, мѣтало се въ люлката и повтаряло: